Den Cayente

Bo amigo understands

Ariën Rasmijn (1975) is freelance journalist. Naast zijn publicaties in Amigoe en diverse andere media schrijft hij in deze column regelmatig over nieuws en politiek in Aruba. Hij stelt reacties op prijs via: arubadencayente@gmail.com.

Het is verleidelijk om in de het debacle rond de koersmargevergoeding de banken als slechterik aan te wijzen. Alweer een nieuwe service fee die zomaar wordt opgelegd en we betalen al extra voor zo'n beetje alle bankaire handelingen, van het pinnen bij een andere bank tot het cashen van een cheque. De minister van Financiën en de Centrale Bank vinden het allemaal ook maar niks, want ze hebben netjes gevraagd om het niet te doen. Nu gaan ze kijken of de wet niet alsnog gewijzigd kan worden. Beetje laat. Los van dat banken als instituut een van de belangrijkste schakels zijn in de economie, spelen zij met name op Aruba een actieve voortrekkersrol, zowel voor als achter de schermen. Ze staan bovendien vrij letterlijk dichtbij ons, met kantoren en pinautomaten overal en een grote mate van sponsoring en ondersteuning van initiatieven. De slogans en reclamespotjes - waar ik, full disclosure, ook voice-over voor heb gedaan - roepen dat de bank de vriend is die jou begrijpt. Wanneer zij opeens kosten gaan verhalen op hun klanten, dan vraag je je misschien ook wel af waar die begripvolle vriend is gebleven. Wat je dan echter al heel lang bent vergeten, is dat een bank een bedrijf is zoals elk ander. Een duur bedrijf bovendien. Pinnen en online bankieren kost geld, en al helemaal op zo'n kleine schaal zoals het geval is op Aruba. Banken zijn weliswaar een instituut waar we allemaal mee te maken hebben, maar ze zijn geen overheidsdienst en - ondanks de maatschappelijke betrokkenheid - zeker geen liefdadigheidsinstelling. Die vriend stuurt zonder pardon een deurwaarder op je af wanneer je een maand niet betaalt, en terecht. Business is business en wat onder de streep staat telt, zeker als het gaat om een bank met een moederbedrijf ver weg. En dus telt winst. Redelijk wat winst, kennelijk. Daar mag trouwens best over gediscussieerd worden.

Aan de ene kant is het begrijpelijk dat een bank er goed voor moet staan in zowel goede als slechte tijden en dat je ook niet jouw spaargeld gaat toevertrouwen aan een noodlijdende bank. Maar wanneer je zo'n grote en onmisbare pilaar bent binnen de maatschappij, dan mag ook best gevraagd worden of er een grens moet zijn voor wat je aan jouw klanten kan verdienen. Is *the sky the limit*? Moet een bank aan haar klanten verantwoorden waarom opeens vijf florin wordt gerekend voor het cashen van een cheque? Binnen de Arubaanse cultuur vraagt men niet naar dit soort dingen. Het is onbeleefd, en al helemaal naar de institutionele autoriteit van de bank toe. Maar misschien is het tijd om voortaan *across the board* net zo openhartig te zijn zoals het bestuur van ABA deze week was tijdens hun persconferentie over de koersmargevergoeding. Want duidelijkheid - je tijd nemen om jouw standpunt uit te leggen - is ook goed zaken doen, zeker in deze tijd. En geen enkele instituut hoort boven of buiten maatschappelijke discussie te staan.

Feit blijft dat de banken vol in hun recht staan om de koersmargevergoeding aan de klant door te verhalen. Of wij het nou leuk vinden of niet. Het vervelende is dat er geen alternatief is voor de klant, want vooralsnog doen alle banken mee, al hebben ze elk de optie dit niet te doen. En de minister kan best gelijk hebben als hij zegt dat de banken in de aanloop naar dit alles geen alternatieven naar voren hebben gebracht, maar als hij en de Centrale Bank daar echt moeite mee hebben gehad dan hadden ze al vanaf het begin in de wetgeving moeten aangeven dat doorberekening aan de klant niet mag. Dan wist ook iedereen - ook de burger - waar men aan toe was. Achteraf ermee dreigen geeft alleen maar aan dat je zelf ook wat laks bent geweest. Want natuurlijk gaan de banken gebruik maken van de gelegenheid die hen wordt geboden om voor de meest voor de hand liggende weg te kiezen. Business is business.